

Jaarg. 38 Verschijnt
een maal per maand

de

Het magazine voor
elke hondeneigenaar

honden wereld

April 1983 - Nummer 4

In dit nummer:

**Zuidlaren
Braaf in Baarn
Veranderingen in R. v. B.**

**Crufts 1983
De Vastgötaspets
Tom Horner: outcross**

De Vastgötaspets of Vallhund

Tekst: Ploon de Raad
Foto: Sally Anne Thompson

Heel lang geleden leefde in het westelijk gedeelte van Götaland, een provincie in het zuiden van Zweden, een klein sterk hondje, laag op de benen en lang van lichaam met een paar staande oren. Het werd gebruikt bij het drijven en hoeden van koeien en ander vee. Het is echter onmogelijk om de herkomst van deze hondjes te achterhalen. Toen de Zweden in die provincie stopten met het houden van vee was er voor dit kleine, zelfbewuste, kwieke Herdershondje niet veel werk meer te doen. Men zag deze hondjes nog wel op de boerderijen in de provincie Skaraborg, doch niemand realiseerde zich, dat men met een zeer oud ras te doen had. Met als gevolg dat in het begin van de 20e eeuw deze hondjes bijna geheel verdwenen waren. In Engeland vond men Herdershondjes die zeer veel op deze Zweedse hondjes leken. Ook zij worden voor het hoeden en drijven van vee gebruikt: de Welsh Corgi. Er zijn veel theorieën, waaruit men de conclusie kan trekken dat er verwantschap tussen de beide rassen bestaat. Hebben nu de Vikings tijdens hun tochten door Europa de Vastgötaspets mee naar Engeland genomen of hebben zij de Welsh Corgi vanuit Engeland mee naar huis in Zweden genomen? Er is tijdens opgravingen een skelet van een Vikinger gevonden, met het skelet van zo'n klein hondje naast zich. Dan zou dus de Welsh Corgi van de Vastgötaspets afstammen. Men wacht echter op meerdere bewijzen alvorens men deze theorie kan aannemen.

Hoe dan ook, in Zweden was het met het ras droevig gesteld. Totdat twee bekende kynologen, K.C. Zettersten van „Kennel Borghälle” en Björn van Rosen, een speurtocht door de Zweedse provincies Götaland in Skaraborg begonnen, op zoek naar deze Herdershondjes. Zij slaagden er uiteindelijk in vier hondjes mee te nemen, waarmee het ras weer nieuw leven ingeblazen kon worden. Aangezien deze hondjes hun type zeer sterk vererven, kan men wel aannemen dat dit „nieuwe” ras een oude herkomst heeft. Bij elke tegenwoordige Vastgötaspets komt één van deze vier hondjes als voorouder in de stamboom voor. Vastgötaspets betekent, de Spets van West-Götaland. De familie Swaab heeft in 1977 twee van deze hondjes vanuit Zweden mee naar Nederland genomen. Een nest van 3 puppies werd in november 1978 geboren. Een reu werd in 1978 geïmporteerd, doch men is er niet verder mee doorgegaan. Vermoedelijk is mevr. Swaab weer terug naar Zweden vertrokken. Mrs. Liz Cartledge bracht een jaar of 10 geleden enkele Vastgötaspets mee naar Engeland, waar men het ras de Zweedse Vallhund noemt; de originele naam Vastgötaspets vindt men toch te moeilijk.

De F.C.I. standaard heeft men in 1980 gewijzigd.

Algemene verschijning: een kleine, sterke en laag op de benen staande hond met een tamelijk lange rug. Verschijning en uitdrukking tonen een waakzame en energieke hond.

Hoofd: het hoofd moet enigszins lang en droog besneden zijn met een vlakke schedel en goed ontwikkelde stop. Het moet van boven af gezien wigvormig zijn van schedel tot de punt van de neus. De voorsnuit moet, van opzij gezien, enigszins vierkant zijn, en mag iets korter zijn dan de schedel. Net gesloten lippen. Neus pigment goed zwart.

Ogen: van middelmatige grootte, ovaal van vorm en erg donker-bruin.

Oren: de oren zijn van middelmatige grootte, staand, en puntig; de oorhuid moet hard zijn vanaf de basis tot de punt; zacht haar. De hond moet zijn oren kunnen gebruiken.

Hals: de hals moet lang zijn en sterk gespierd.

Voorhand: de schouderbladen moeten lang zijn en met een hoek van 45° tot het horizontale blad. De opperarm moet iets korter zijn dan het schouderblad, en met een rechte hoek erop staan. Het moet los tegen de ribben aanliggen doch moet zeer sterk beweegbaar zijn. De voorarm moet, van voren gezien, iets gebogen zijn. Juist genoeg om de voorhand de bewegingsvrijheid tot het onderste gedeelte van de borst te geven. Van opzij gezien moet de voorhand absoluut recht zijn. De benen moeten goed geknoekt zijn.

Lichaam: de rug moet recht zijn, gespierd en met korte lendenen. De borst moet diep

en lang zijn; wel gebogen ribben. Van voren gezien moet de borst ei-vormig zijn. De croup moet breed zijn en enigszins aflopend. Buik iets opgetrokken.

Achterhand: goed gehoekte achterbenen, goed gebogen kniegewrichten en lage hakken, sterk gespierd en goed geknoekt.

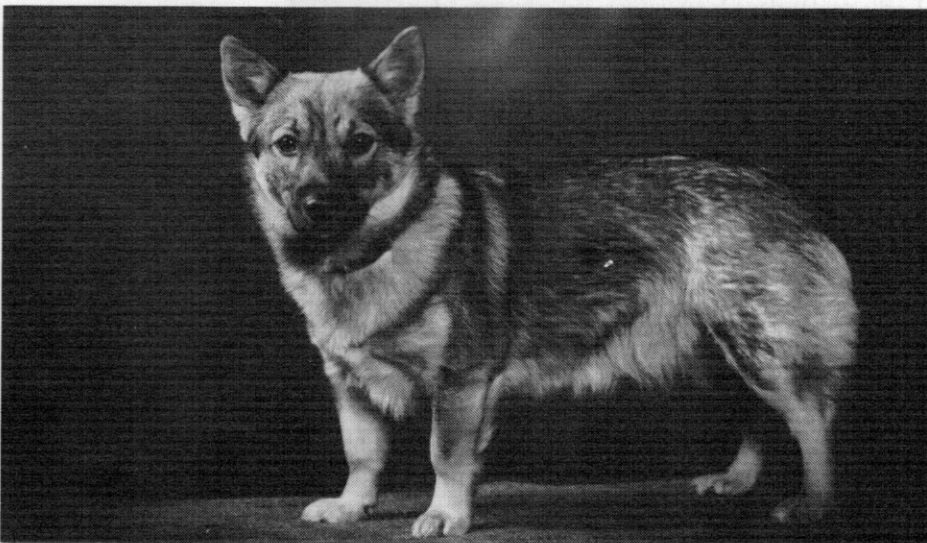
Staart: de lengte van de staart moet hoogstens 10 cm van lengte zijn. Moet tot de ruglijn in een horizontale lijn liggen of iets erboven, maar nooit in een rechte hoek op de ruglijn staan. Puppies met een staart geboren mogen gecoupeerd worden.

Vacht: middelmatig lang, hard, dicht en goedaanliggende bovenvacht, wollige ondervacht, dicht en van zacht haar.

Kleur: men prefereert de volgende kleuren: staalgrijs, grijs/bruin, grijs/rood of rood/bruin met zwarte haren op rug, hals en zijkanen van het lichaam. Lichter haar van dezelfde kleur als de kleur zoals boven omschreven op voorsnuit, keel, borst, buik, voeten en hakken. In plaats van deze lichtere kleuren worden ook witte vlekken geaccepteerd, doch dit mag niet meer zijn dan 1/3 van de gehele kleur.

Gewicht en grootte: ideale hoogte voor de reu is 33 cm; voor de teven 31 cm. Het gewicht moet zijn tussen de 9 en 14 kg. De verhouding van hoogte (schouderpunten) tot de lengte van het lichaam moet ongeveer van 2:5 zijn.

Fouten: elke afwijking van de bovenstaande punten moeten als een fout beschouwd worden. En de ernstigheid van de fout moet men in zijn juiste proporties zien. Meerdere informaties over dit ras kunt u verkrijgen bij Mevr. Peggy Heerkens-Lindenberg, Kapelmeesterlaan 715, Tilburg. Tel.: 013-554882.

Västgötagarden Rally (teef), eig.: L. Buwalda-Terlet.

Gewoonlijk herhaalt zich de kwaal van overvulde anaalzakjes bij honden, die er eenmaal aan zijn gaan lijden, speciaal bij bepaalde rassen, die er aanleg voor hebben. Zoals (in Australië uiteraard) Poedels (dwerg en toy), die veruit bovenaan de lijst staan.

VOORKOMING

Het uitdrukken met de hand, zoals hierboven omschreven, en uitgevoerd met regelmatige tussenpozen - b.v. alle 2-3 weken - voorkomt op bevredigende wijze de kwaal. Het verdient aanbeveling nauwlettend aandacht te schenken aan de vorm en consistantie van de keutels, die onze hond aflevert; dat zal u bij het lezen van de voorgaande paragrafen al wel duidelijk zijn geworden. Want, zoals ik

al opmerkte: de keutel en de anaalklier hebben een wederzijdse functie. Een onvoldoende grote of te zachte keutel oefent te weinig druk uit op de anaalzakjes, waardoor deze overvuld raken. Anderzijds doen dat ook keutels, die te groot of te hard zijn, omdat hierdoor constipatie ontstaat met als gevolg opgezette anaalzakjes.

Elke verandering in het ontlastingsproces bij uw hond moet daarom als een waarschuwingssignaal worden beschouwd en aan de dierenarts worden meegedeeld.

Honden, die blijken geven van jeuk in de omgeving van de anus, vooral wanneer zij onder behandeling zijn voor anaalklierproblemen, moeten zo spoedig mogelijk door de dierenarts onderzocht

worden, aangezien een vakkundig advies, eventueel gevolgd door een behandeling, niet alleen verlichting van pijn en ongemak voor het dier zal brengen, maar ook zal kunnen bijdragen tot het voorkomen dat de kwaal hernieuwd optreedt. Hardnekkige en chronische gevallen van overvulde anaalklieren en scheuring daarvan maken soms zelfs het wegnemen van de aangetaste klieren noodzakelijk. Tot deze operatie wordt slechts zelden overgegaan, omdat zij technisch moeilijk uitvoerbaar is en voor de patiënt als gevolg daarvan nog al wat narigheid oplevert. Maar wanneer de operatie slaagt is het probleem van de verstopte anaalzakjes wel voorgoed opgelost.

Tekeningen: M. en M. Davidson.

Vertaling: J. M. v. O.K.-E.

Nogmaals de Västgötaspets

De Västgötaspets (spreek uit westjeutaspeets) is een heel oud Zweeds ras, al bekend uit de tijd van de Vikingen. Sinds lange tijd werd hij als waakhond gehouden in de vlakten, waar het vee graasde vooral in Västgota en Skane. De korte poten zijn een gevolg van erfelijke mutatie, waarschijnlijk met het oog op de meeste geschiktheid om het vee te bewaken.

De Västgötaspets is een kleine, sterke, langgerekte hond op korte poten, wiens houding en uitdrukking getuigen van waakzaamheid, energie en levendigheid. Hij heeft nog iets van de wolf in zijn uiterlijk, behalve in zijn afmeting, de schofthoogte is 31-33 cm, gewicht 9-14 kilo; hij heeft een sterk beendergestel en krachtige borstkas. De kleur is grijs, bruin of rood met donkere en lichte nuances. Een van de voornaamste kenmerken is de stompe staart, vaak al bij de geboorte, anders zo gecoupeerd.

In 1940 bleek, dat het ras bijna was uitgestorven; Zettersten en von Rosen hebben daarom een algemene inventarisatie op touw gezet en vonden 5 redelijk typerende honden. Deze werden tentoongesteld en goedgekeurd door de Zweedse kennelclub. In 1943 kregen zij een eigen standaard „Zweedse waakhond” (Vallhund = waakhond) genoemd. De 5 honden zijn de basis geworden voor de reconstructie van het ras. In 1953 werd de naam veranderd in Västgötaspets, er worden nu jaarlijks 200 honden geregistreerd.

Sinds onheugelijke tijden werd hij hoofdzakelijk als waakhond gebruikt, een trouw en behulpzaam volgeling, zowel in rust als in arbeid, zelfstandig en op eigen initiatief bezig als opzichter en

Västgötagarden Rally (teef),
eig.: L. Buwalda-Terlet.

bewaker van orde en regels. De kippenren werd bewaakt tegen vossen, ratten gevangen, op kinderen gepast. Er wordt alarm geslagen als een vreemdeling arriveert of als er iets niet in orde is. De Västgötaspets is intelligent, levendig, dol op actie; hij probeert dingen op allerlei manieren duidelijk te maken, kan dan ook gemakkelijk blafferig worden. Hij is gewillig, leert snel, is trots, vrijmoedig, vrolijk positief, eerlijk en open.

Hij is niet bang en staat zijn mannetje. Hij houdt van harmonie in het gezin, wil van alles op de hoogte zijn en is daar, waar iets gebeurt.

Het is een gezond ras, zonder de bekende rasziektes. Hij is robuust en geduldig, wordt meestal erg oud, 13-16 jaar is gewoon. De vacht is halflang en dicht met een zachte onderbeharing.

Het ras verlangt vrijheid om zich geestelijk zowel als lichamelijk te ontwikkelen. Hij heeft zoals elke gezonde honderrassen beweging nodig en legt gemakkelijk dezelfde afstand af als grote honden. Ondanks het kleine formaat is het geen hond, die geschikt is voor een flat of ver-

blijf in een stad. Doet men dit toch dan is het noodzakelijk hem de sport en frisse lucht te geven, die hij nodig heeft. Een levendige, intelligente hond wil bezigheid, hij is op zijn best als er van alles te doen is.

Hij is er op gesteld zich vrij en zonder riem te lopen, maakt dit goed door vlak bij baas te blijven. Wordt er niet genoeg aandacht gegeven aan het vrij en bezig zijn, dan ontstaan er beslist problemen. De Västgötaspets is zo vol ijver en vrolijkheid, dat het belangrijk is hem op te voeden zonder deze eigenschappen te onderdrukken.

Men moet de jonge hond leren ook te rusten en zich te ontspannen, te veel beweging kan stress tengevolge hebben. De hond heeft een vaste hand nodig want hij is intelligent en heeft een sterke wil. Opmerkelijk is het mentale verschil tussen reu en teef. De reu heeft een sterkere wil en is flinker; de teef is zachter en gewilliger.

Deze gegevens zijn vertaald uit het Zweedse blad van de Västgötakring.

L. Buwalda-Terlet.